

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

№ 10.

 15 grudnia 1919.

TREŚĆ.

	<i>Str.</i>
1. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia drugiego sądu pokoju w Miechowie	320
2. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy o postępowaniu uproszczonym.	321
3. Motywy do ustawy o postępowaniu uproszczonym w sprawach o zbrodnie i występki na ziemiach b. zaboru austriackiego	334
4. Okólnik № 207 w przedmiocie przeprowadzenia ustawy o postępowaniu uproszczonym	341
5. Okólnik № 211 w przedmiocie obowiązkowego przeniechania „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości”.	342
6. Okólnik № 212 w przedmiocie ustalenia ceny obwieszczeń publicznych	343
7. Od Komisji Redakcyjnej Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości	345

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej zostały ogłoszone następujące ustawy i rozporządzenia Rządu, dotyczące zakresu działania Ministerstwa Sprawiedliwości:

№ 75 z dn. 12 września 1919 r.:

Uchwała Rady Ministrów w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratorji Generalnej (poz. 433),
Uchwała Rady Ministrów o utworzeniu Oddziałów Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej we Lwowie i Krakowie (poz. 434),
Uchwała Rady Ministrów o rozpoczęciu czynności Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (poz. 435).

№ 78 z dn. 25 września 1919 r.:

Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów w sprawie zniesienia wolności od opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych (poz. 442).

№ 84 z dn. 10 listopada 1919 r.:

Ustawa z dn. 7 listopada 1919 r. o przymusowym wykupie monet złotych i srebrnych oraz złota i srebra w stanie nie przerobionym (poz. 463).

№ 87 z dn. 21 listopada 1919 r.:

Ustawa o wieku pełnoletności w b. zaborze austriackim (poz. 472),
Ustawa o postępowaniu uproszczonym w sprawach o zbrodnie i występki na ziemiach b. zaboru austriackiego (poz. 473),
Rozporządzenie Rady Ministrów celem wykonania ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. normującej stosunki służbowe funkcjonariuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej (poz. 474).

№ 88 z dn. 28 listopada 1919 r.:

Uchwała Sejmu z dn. 31 lipca 1919 r. w sprawie uchylecia mocy dekretu z dn. 24 grudnia 1918 roku w przedmiocie wyborów sędziów handlowych (poz. 482).

№ 89 z dn. 1 grudnia 1919 r.:

Ustawa o tymczasowej komisji rewizyjnej (poz. 484),
Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie nowego tekstu roty przysięgi dla ministrów, urzędników i sędziów (poz. 486).

№ 92 z dn. 11 grudnia 1919 r.:

Ustawa o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (poz. 498).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI.

Na mocy artykułu 3-go dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dziennik Praw № 14 poz. 170) oraz zgodnie z budżetem Ministerstwa Sprawiedliwości postanawiam co następuje:

- 1) w Miechowie utworzony zostaje z dniem 1-go grudnia roku 1919 drugi Sąd Pokoju;
- 2) terytorjum obecnego Sądu Pokoju w Miechowie zostaje podzielony pomiędzy dwa sądy w sposób następujący:

- a) właściwość Sądu Pokoju okręgu miejskiego w Miechowie rozciąga się na m. Miechów i gminę Wielko-Zagórze;
 - b) właściwość Sądu Pokoju okręgu wiejskiego w Miechowie rozciąga się na gminy: Miechów, Tczyca i Rzezuśnia;
 - 3) oba sądy mają siedzibę w Miechowie.
- Warszawa, d. 25 listopada 1919 r.

Minister:

Sabolewski

Szef Sekcji

Z. Nowicki

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy o postępowaniu uproszczonym.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 21 października 1919 r. *Dzien. Ust.* № 87 poz. 473 o postępowaniu uproszczonym w sprawach o zbrodnie i występki na ziemiach b. zaboru austriackiego zarządza się co następuje:

I. USTRÓJ SĄDOWY I PODZIAŁ CZYNNOŚCI.

§ 1.

Dla spraw karnych, które rozstrzyga jeden sędzia sądu okręgowego w postępowaniu uproszczonym, należy utworzyć osobne oddziały sądowe, które rozpoczną swoją działalność dnia 1 stycznia 1920 r.

Kierownicy tych oddziałów sądowych nie mogą wchodzić w skład kompletu, który będzie rozstrzygał odwołania od wyroków, zapadłych w postępowaniu uproszczonym.

W mniejszych sądach okręgowych przewodniczący kompletu orzekającego obejmie z reguły także kierownictwo oddziału sądowego dla postępowania uproszczonego.

W większych sądach okręgowych należy conajmniej połowę senatów orzekających zastąpić sędziowskimi oddziałami jednoosobowymi, a sędziego, mającego orzekać w postępowaniu uproszczonym, nie należy w zasadzie obarczać innymi zadaniami. Ponieważ przypadki, rozpatrywane w postępowaniu uproszczonym, są zazwyczaj mniej zawiłe, a odpada także narada kolejalna nad rozstrzygnięciem, przeto sędziemu, orzekającemu w postępowaniu uproszczonym, będzie można przydzielać znacznie więcej spraw, niż w stosunkach normalnych przydzielano przeciętnie jednemu oddziałowi karnemu. Aby umożliwić wyrównanie różnic w obciążeniu, można przewodniczących kompletów orzekających ustanowić zastępcami sędziów orzekających w postępowaniu uproszczonym, tych zaś zastępcami przewodniczących.

Prezes sądu okręgowego zawiadomi prezesa sądu apelacyjnego, których sędziów sądu okręgowego i sędziów w sądach powiatowych wyznaczył do orzekania w postępowaniu uproszczonym (art. 10 ust. o post. upr.).

§ 2.

Sędziowskie oddziały jednoosobowe oznacza się w zasadzie osobnymi numerami; do numeru oddziału należy dodać literę „J”, (np. senat I, III, V, sędziowski oddział jednoosobowy II J, IV J).

Jeżeli ten sam sędzia jest kierownikiem oddziału senackiego i oddziału jednoosobowego, to obydwie te oddziały sądowe noszą ten sam numer (oddział sądowy III i III J). W przypadku takim zjednoczy się także oddziały kancelaryjne dla obu oddziałów, oznaczając je tak samo, jak oddziały sądowe (oddział kancelarii III i III J).

§ 3.

Czynności sędziów orzekających w postępowaniu uproszczonym rozdziela się wedle zasad, ustanowionych dla senatów orzekających.

W obwieszczeniach i doniesieniach o utworzeniu senatów i o nazwiskach ich członków (par. 2 ust. 2 rozp. wykonawczego do p. k.) należy wymienić także oddziały jednoosobowe dla postępowania uproszczonego oraz nazwiska ich kierowników.

§ 4.

Dla rozstrzygnięcia odwołań i zażaleń przeciw orzeczeniom sędziego orzekającego w postępowaniu uproszczonym utworzyć należy w większych sądach okręgowych jeden lub kilka senatów odwoławczych (art. 7 ustawy). Gdyby na razie okazało się nadmierne przeciążenie tych senatów, można posiłkować się innymi senatami.

Rozdział czynności pomiędzy kilka senatów odwoławczych następuje w myśl par. 21, l. 2 instr. sąd.

§ 5.

Polecenie, aby sędzia sądu powiatowego przeprowadził rozprawę i wydał rozstrzygnięcie w postępowaniu uproszczonym (art. 6, l. 4 ustawy), sąd powiatowy winien uważać jako prośbę o pomoc prawną. Sprawy karne, w których polecenie takie wydał przełożony sąd okręgowy, należy zatem przydzielać również jednemu z sędziów sądu okręgowego, którzy orzekają w postępowaniu uproszczonym, a sędzia ten, powołując się na zarządzenie przełożonego sądu okręgowego, prześle akta sądowi powiatowemu celem przeprowadzenia rozprawy i rozstrzygnięcia sprawy.

Wyznaczony do tego sędzia sądu powiatowego ograniczy się do przeprowadzenia rozprawy i do wydania, wypracowania i ewentualnego doręczenia rozstrzygnięć, zapadłych przy rozprawie głównej. Po zgłoszeniu środków prawnych lub po bezwocnym upływie wyznaczonego na to czasokresu zwraca akta bezzwłocznie sądowi okręgowemu. Pisemne środki prawne lub inne akta, wpływające później do sądu powiatowego, przedkłada ten sąd dodatkowo sądowi okręgowemu. Wszystkie dalsze rozstrzygnięcia i zarządzenia, należące do sądu 1-szej instancji, wydaje ten sędzia sądu okręgowego, któremu sprawę karną przydzielono.

Środki prawne przeciw rozstrzygnięciom sędziego sądu powiatowego w postępowaniu uproszczonym można wносить do sądu okręgowego albo do sądu powiatowego.

II. TWORZENIE I PRZECHOWYWANIE AKTÓW.

§ 6.

W postępowaniu uproszczonym należy zawsze założyć przegląd aktów (par. 13 rozp. wykon. do p. k., par. 281 instr. sąd.); akta wkłada się jednak w osobną okładkę (par. 263 instr. sąd.) tylko wtedy, jeżeli obejmują

więcej aktów, a nie tylko doniesienie, wniosek o ukaranie, pełnomocnictwo lub wymienienie obrońcy (par. 42 ust. 2 p. k.), protokół rozprawy głównej, wyrok i sprawozdanie o wykonaniu kary.

§ 7.

Z aktami, dotyczącymi środków prawnych, postąpi się także w postępowaniu uproszczonym w myśl par. 277 instr. sąd.

§ 8.

Akta, załatwione w postępowaniu uproszczonym, przechowuje się osobno, rozdzielone według rejestrów Vr i Pr (par. 405 ust. 3 instr. sąd.).

III. REJESTRY I ZAPISKI SĄDOWE.

§ 9.

W rejestrach Vr i Pr (form. instr. sądu № 44 i 45) zmienia się napisy rubryk 9, 10, 11 i 12 w następujący sposób:

- 1) napis rubryki 9 w obydwóch rejestrach: „Dzień wniesienia aktu oskarżenia lub wniosku o ukaranie“;
- 2) napis rubryk 10 i 11:
 - a) w rejestrze Vr: „Ukończenie bez wniesienia aktu oskarżenia lub wniosku o ukaranie“;
 - b) w rejestrze Pr: „Ukończenie postępowania podmiotowego bez wniesienia aktu oskarżenia lub wniosku o ukaranie“;
- 3) napis rubryki 12 w obydwóch rejestrach: „Liczba wykazu oskarżeń lub wniosków o ukaranie“.

§ 10.

Sprawy karne, w których uczyniono wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, wpisuje się nie do wykazu aktów oskarżenia, (form. instr. sąd. № 95), lecz do nowego wykazu wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym (form. instr. sąd. № 95 a).

Liczbę, pod którą wpisano sprawę do tego wykazu, wypisuje się, kładąc przed nią literę „J“, atramentem czerwonym na okładce i w przeglądzie aktów pod oznaczeniem aktów. Nadto zapisuje się ją, również poprzedzoną literą „J“, w rubryce 12 rejestru Vr i Pr, w spisach imiennych do tych rejestrów i w rubryce 2 zapisków o rozprawach głównych w sprawach karnych (form. instr. sąd. № 97).

§ 11.

Zapiski przewodniczącego o rozprawach głównych w sprawach karnych (form. instr. sąd. № 97) otrzymują oznaczenie jako „Zapiski przewodniczącego (sędziego orzekającego samoistnie) o rozprawach głównych“.

Napis rubryki 2 tych zapisków zmienia się w sposób następujący: „Oznaczenie aktów i liczba wykazu oskarżeń lub wniosków o ukaranie“.

W oddziałach senackich należy przekreślić w nazwie wykazu słowa „sędziego orzekającego samoistnie“ i w napisie rubryki 2 słowa „lub wniosków o ukaranie“, w oddziałach jednoosobowych zaś w nazwie wykazu słowo „przewodniczącego“ i w rubryce 2 słowa „oskarżeń lub“. W oddziałach jednoosobowych rubryka 5 pozostaje niewypełniona.

W połączonych oddziałach kancelaryjnych (par. 2 ust. 2) należy ten wykaz prowadzić oddzielnie dla oddziału senackiego i dla oddziału jednoosobowego.

§ 12.

Przy prowadzeniu wykazu wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym (form. instr. sąd. № 95 a) należy trzymać się zarządzeń, wydanych w przedmiocie prowadzenia wykazu oskarżeń (form. instr. sąd. № 95).

Jeżeli wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym odrzucono z powodu wady formalnej lub uznano postępowanie uproszczone za niedopuszczalne (art. 4 ust. 2 ustawy), albo przerwano rozprawę w myśl art. 6 l. 8 ust. 2 ust. o postęp. upr., a prokurator wniesie następnie akt oskarżenia, wpisuje się sprawę pod nową liczbą do wykazu oskarżeń; tak w wykazie oskarżeń, jako też w wykazie wniosków o ukaranie zaznacza się przy nowym i przy poprzednim wpisie przez przytoczenie liczby drugiego wykazu w rubrykach na uwagi, że sprawy są ze sobą w związku. W rejestrze Vr przekreśla się czerwonym atramentem w rubrykach 9 i 12 dzień postawienia wniosku o ukaranie i liczbę wykazu wniosków o ukaranie, a wpisuje się poniżej dzień wniesienia aktu oskarżenia i liczbę wykazu oskarżeń. Na okładce oraz w przeglądzie aktów i w spisach imiennych do rejestrów Vr i Pr przekreśla się liczbę wykazu wniosków o ukaranie i zaznacza czerwonym atramentem liczbę wykazu oskarżeń.

Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio także, jeżeli prokurator po odrzuceniu wniosku o ukaranie z powodu wady formalnej (art. 4 ust. 2 ustawy) ponowi swój wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym.

W razie uchylenia przez sąd apelacyjny uchwały izby radnej, którą zastanowiono postępowanie po myśli art. 4 ust. 3 ustawy o post. upr., przekreśla się czerwonym atramentem wpis w rubryce 10 wykazu wniosków o ukaranie.

Przypadki, w których przerwano rozprawę główną w myśl art. 6 l. 8 ustawy o post. upr., oznacza się osobno liczbami bieżącymi czerwonym ołówkiem w rubryce na uwagi wykazu wniosków o ukaranie.

§ 13.

Polecenie, aby sędzia sądu powiatowego rozprawę przeprowadził i rozstrzygnął sprawę karną w postępowaniu uproszczonym (art. 6 l. 4 ustawy), uwidacznia się w rubryce na uwagi wykazu wniosków o ukaranie i zapisków o rozprawach głównych, prowadzonych przez sędziego orzekającego samoistnie. Po zwróceniu aktów przez sąd powiatowy uzupełnia się wpisy w wykazie wniosków o ukaranie i w zapiskach o rozprawach głównych. W sądzie powiatowym wpisuje się te sprawy karne tylko do rejestru dla spraw pomocy prawnej Hs i oznacza się bieżącymi liczbami czerwonym ołówkiem w rubryce na uwagi.

§ 14.

Rejestrów Bl i Dl dla odwołań i zażaleń (form. instr. sąd. № 46 i 47) używa się także dla odwołań i zażaleń w postępowaniu uproszczonym. Jeżeli ten sam oddział sądowy jest zajęty obydwoma rodzajami odwołań i zażaleń, wpisuje się odwołania i zażalenia w postępowaniu uproszczonym do osobnego działu rejestrów Bl i Dl. W rejestrach lub w działach rejestrów, przeznaczonych dla postępowania uproszczonego, opiewa napis rubryki 3. „Oznaczenie oddziału jednoosobowego trybunału”.

§ 15.

Dla sprzeciwów, przeciw wyrokom, wydanym w postępowaniu uproszczonym w nieobecności oskarżonego, prowadzi się w sądach okręgowych rejestr JI wedle nowego formularza instrukcji sądowej № 48 a.

§ 16.

W sądach apelacyjnych w rejestrze D dla zażaleń w sprawach karnych (form. instr. sąd. № 50) oznacza się osobno liczbami bieżącymi czerwonym ołówkiem w rubryce na uwagi zażalenia prokuratora na rozstrzygnięcia izby radnej, któremi zastanowiono postępowanie w myśl art. 4 ust. 3 ustawy o post. upr.

§ 17.

Zmiany napisu rejestrów Vr, Pr, Bl i Dl, tudzież zapisków o rozprawach głównych w sprawach karnych uskutecznią się w dotychczasowych formularzach na stronie 1-szej pismem ręcznym lub stampilją.

Do prowadzenia wykazu wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, (par. 10 ust. 1) można na razie używać także formularza instrukcji sądowej № 95. W tym celu należy na napisach rubryk 9—14 wykazu oskarżeń nalepić kartkę, zawierającą następujące napisy:

Rozstrzygnięcie Izby Radnej				Dzień oddania aktu sędziemu orzekającemu w postępowaniu uproszczonym	Oznaczenie oddziału jednoosobowego
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o post. upr.	Tymczasowo odrzucono lub orzeczono niedopuszczalność w myśl art. 4 ust. 2 ust. o post. upr.	Zażalwiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o post. upr.	Wniosek o ukaranie dopuszczono		
9	10	11	12	13	14

Jeżeli wykazu oskarżeń używa się do wpisywania wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, rubryka 4 pozostaje niewypełnioną.

IV. WYKAZY CZYNNOŚCI SĄDÓW.

§ 18.

W dodatkowej uwadze do wykazów czynności sądów powiatowych w sprawach karnych podaje się ilość spraw o zbrodnie i występki, w których przeprowadzenie rozprawy i rozstrzygnięcie sprawy przekazano sędziemu sądu powiatowego w myśl art. 6 l. 4 ustawy o post. upr.

§ 19.

W wykazach czynności trybunałów 1-szej instancji w sprawach karnych (form. instr. sąd. № 86) napis rubryki 10 i wspólny napis rubryk 20 i 21 będą opiewały: „przed senatem orzekającym lub przed sędzią orzekającym samoistnie”. W miejsce słów „senat (referent)” w pierwszej nienumerowanej rubryce tego wykazu czynności umieszcza się słowo „oddział sądowy”.

Do końcowych sum rubryk 10, 14, 17, 20 i 21 dodaje się w formie ułamka ilość rozpraw głównych przed sędzią orzekającym w postępowaniu uproszczonym, ilość osób, przeciw którym postawiono wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, oraz ilość osób, skazanych lub uniewinnionych w postępowaniu uproszczonym. Wlicza się przytem także przypadki, w których przeprowadzenie rozprawy i rozstrzygnięcie sprawy karnej w postępowaniu uproszczonym przekazano sędziemu sądu powiatowego, ale

w uwadze przytacza się ilość tych spraw. W ten sam sposób podaje się ilość uchwał izby radnej, osiągniętych wedle art. 3 ustawy o post. upr., oraz ilość przypadków przerwania rozprawy głównej po myśli art. 6 l. 8 ustawy o post. uproszczonem.

Ani tymczasowe odrzucenie wniosku o ukaranie w postępowaniu uproszczonem ani orzeczenie, że postępowanie uproszczone jest niedopuszczalne (art. 4 ust. 2 ustawy) nie załatwiają sprawy karnej, podobnie jak nie załatwia jej przerwanie rozprawy w myśli art. 6 l. 8 ustawy o post. upr. Takich przypadków nie liczy się więc w rubryce 5.

§ 20.

W napisie wykazu czynności trybunałów 1-szej instancji, dotyczącego ich działalności jako sądów odwoławczych w sprawach o przekroczenia (form. instr. sąd. № 87), zastępuje się słowa „w sprawach z powodu przekroczeń” słowami „w sprawach karnych”.

Napis rubryki 14 tego wykazu uzupełnia się słowami „lub w postępowaniu uproszczonem zbrodni, należącej do właściwości sądów przysięgłych”.

We wszystkich rubrykach tego wykazu z wyjątkiem rubryk 7, 8 i 13 oprócz łącznych liczb spraw sądów powiatowych o przekroczenia i spraw, rozstrzyganych w trybunale jednoosobowo, podaje się w formie ułamka osobno liczb wypadków postępowania uproszczonego.

W dodatkowej uwadze do tego wykazu przytacza się ilość sprzeciwów, wniesionych w postępowaniu uproszczonem przeciw wyrokom zaocznym z nadmieniem, w ilu przypadkach odrzucono je, a w ilu uwzględniono.

§ 21.

W wykazach czynności sądów apelacyjnych (form. p. k. № 43) w rubryce 3 oprócz ogólnej liczby spraw karnych, w których orzeczono o zażaleniach na uchwały izb radnych, przytacza się w formie ułamka ilość spraw karnych, w których sąd apelacyjny orzekał o zażaleniach, wniesionych po myśli art. 4 ust. 4 ustawy o postępowaniu uproszczonem przeciw zastanowieniu postępowania.

§ 22.

Zmiany w wykazach czynności, przepisane w art. 20 i 21, przeprowadza się w dotychczasowych drukach pismem ręcznym lub stampilją.

V. SZCZEGÓLNE POSTANOWIENIA O PRZEGLĄDACH AKTÓW, ZAPISKACH I REJESTRACH PROKURATORSKICH.

§ 23.

Stawiając wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem, prokurator wpisuje w przeglądzie aktów oprócz dnia postawienia tego wniosku jego krótką treść. W przypadkach zawilszych przytacza także całkiem ogólnikowo poszczególne środki dowodowe i okoliczności, które pewnymi środkami dowodowymi mają być ustalone.

§ 24.

W rejestrze doniesień St (form. p. k. № 205) i w rejestrze spraw prasowych Ss (form. p. k. № 206) dodaje się do rubryk 16—21 pod wspólnym napisem: „Postępowanie wstępne przeciw obwinionemu załatwiono” dalszą rubrykę z napisem: „przez wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem”. Rubryka ta otrzymuje numer 22, skutkiem czego rubryka

na uwagi w rejestrze St otrzymuje numer 23, a rubryki 22—24 rejestru Ss otrzymują numery 23—25.

Do rubryk 21 i 22 zmienionego rejestru doniesień i rejestru spraw prasowych wpisuje się dzień wniesienia aktu oskarżenia lub postawienia wniosku o ukaranie oraz liczbę, pod którą wpisano akt oskarżenia do wykazu oskarżeń (form. p. k. № 207) lub wniosków o ukaranie do prokuratorzkiego wykazu wniosków o ukaranie (form. p. k. 3 № 207 a).

W dotychczasowych drukach dla rejestru doniesień i dla rejestru spraw prasowych uzupełnia się napis rubryki 21 „przez wniesienie aktu oskarżenia” pismem ręcznym przez dodanie słów „lub postawienie wniosku o ukaranie”. W przypadku tym przytacza się w tej rubryce dzień wniesienia aktu oskarżenia lub postawienia wniosku o ukaranie i liczbę prokuratorzkiego wykazu oskarżeń lub wykazu wniosków o ukaranie. Przed liczbą wykazu wniosków o ukaranie umieszcza się litery „P. U.” (par. 25 ust. 2).

§ 25.

Wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem nie wpisuje się do prokuratorzkiego wykazu oskarżeń (form. p. k. № 207), lecz do nowego prokuratorzkiego wykazu wniosków o ukaranie (form. p. k. № 207 a).

Przytaczając liczbę tego wykazu, umieszcza się przed nią litery „P. U.” (t. zn. postępowanie uproszczone) dla odróżnienia od liczb prokuratorzkiego wykazu oskarżeń.

Wykaz wniosków o ukaranie prowadzi się wedle postanowień o prowadzeniu prokuratorzkiego wykazu oskarżeń. Rubryki 9—14 wypełnia się przez wpisanie dnia załatwienia. Aby umożliwić liczenie przypadków tymczasowego odrzucenia wniosku o ukaranie z powodu wady formalnej oraz rozstrzygnięć izby radnej, uznających postępowanie uproszczone za niedopuszczalne, wpisuje się w razie uznania niedopuszczalności postępowania uproszczonego w rubryce 10 oprócz dnia załatwienia także słowo „niedopuszczalny”.

Jeżeli wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem odrzucono dla wady formalnej lub uznano postępowanie uproszczone za niedopuszczalne (art. 4 ust. 2 ustawy) albo przerwano rozprawę główną po myśli art. 6 l. 8 ust. 2 ustawy o post. upr., a prokurator wniesie następnie akt oskarżenia, wpisuje się sprawę pod nową liczbą do prokuratorzkiego wykazu oskarżeń (form. p. k. № 207a); tak w wykazie oskarżeń, jako też w prokuratorzskim wykazie wniosków o ukaranie (form. p. k. № 207) zaznacza się przy wpisie nowym i przy wpisie poprzednim przez przytoczenie liczby drugiego wykazu w rubrykach na uwagi, że sprawy są w związku ze sobą. W rubryce 22 rejestru doniesień i rejestru spraw prasowych przekreśla się czerwonym atramentem dzień postawienia wniosku o ukaranie i liczbę wykazu wniosków o ukaranie, a wpisuje się w rubryce 21 dzień wniesienia aktu oskarżenia i liczbę prokuratorzkiego wykazu oskarżeń.

Przepisy te stosuje się odpowiednio także wtedy, jeżeli prokurator po odrzuceniu wniosku o ukaranie dla wady formalnej (art. 4 ust. 2 ustawy) ponowi swój wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonem; także ten wniosek wpisuje się pod nową liczbą do wykazu wniosków o ukaranie (form. p. k. № 207a).

W razie uchylecia przez sąd apelacyjny uchwały izby radnej, zastanawiającej postępowanie po myśli art. 4 ust. 3 ustawy o postępowaniu uproszczonem, przekreśla się czerwonym atramentem wpis w rubryce 11 wykazu wniosku o ukaranie.

Do prowadzenia prokuratorzkiego wykazu wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonem można na razie używać także formularza p. k.

№ 207. W tym celu należy w napisie rubryk 7 i 8 w miejsce słowa „oskarżenia“ umieścić słowo „wniosku o ukaranie“, a na napisie rubryk 9—14 form. p. k. № 207 nalepić kartkę zawierającą następujące napisy:

Wniosek o ukaranie oskarżonych załatwiono:					
bez wyroku					Wyrokiem sędziego orzekającego w postępowaniu uproszczonym.
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o post. upr.	Odrzucono lub orzeczono nie-dopuszczalność w myśl art. 4 ust. 2 ust. o p.	Zastanowiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o post. upr.	Zastanowiono w myśl § 227 P. k. lub z innych przyczyn.	Przerwano w myśl art. 6 lit. 8 ust. 2 ust. o post. upr.	
9	10	11	12	13	14

VI. WYKAZY CZYNNOŚCI I WYKAZY STATYSTYCZNE PROKURATORÓW.

§ 26.

W wykazie czynności prokuratora (form. p. k. № 208) zmienia się wspólny napis rubryk 14—16 i napisy rubryk 18 i 20 w sposób następujący:

1) wspólny napis rubryk 14—16 opiewa: „Liczba aktów oskarżenia i wniosków o ukaranie“;

2) napis rubryki 18 opiewa: „trybunału i sędziego orzekającego samoistnie“;

3) napis rubryki 20 opiewa: „Wiszące akty oskarżenia i wnioski o ukaranie“.

Zmiany te przeprowadza się w dotychczasowych formularzach pismem ręcznym.

W rubrykach 14, 15, 16, 18, 19 i 20 oprócz ogólnej liczby aktów oskarżenia i wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym podaje się w formie ułamka liczbę tych ostatnich, a w rubryce 27 oprócz ogólnej liczby publicznych rozpraw odwoławczych liczbę publicznych rozpraw w przedmiocie odwołań od wyroków w postępowaniu uproszczonym, również w formie ułamka.

Celem wypośredkowania tej liczby wymienia się w rubryce 2 wykazu wedle formularza p. k. № 209 oprócz ogólnej liczby rozpraw odwoławczych w nawiasie liczbę rozpraw w przedmiocie odwołań od wyroków w postępowaniu uproszczonym.

W dodatkowej uwadze do wykazu czynności przytacza się ilość oskarżeń i wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, wniesionych bez postępowania wstępnego.

§ 27.

Zmienia się formularz na wykazy miesięczne prokuratorów wedle § 31 p. k. (form. p. k. № 210).

Dotychczasowe formularze można użyć po przeprowadzeniu pismem ręcznym na stronicy 3-ej zmian następujących:

1) Stronicę trzecią przepoławia się linią poziomą; dolną połowę zaopatruje się napisem: „c) O wnioskach o ukaranie w postępowaniu uproszczonym“.

2) Napisy rubryki pierwszej i czwartej na stronicy trzeciej winny opiewać: „Pozostałe z poprzedniego miesiąca“ i „wszystkich razem zawisło“.

§ 28.

W wykazach, dotyczących postępowania karnego w sądach apelacyjnych (form. p. k. № 213), w rubryce 6 i 7 oprócz ogólnej liczby zażaleń prokuratora na uchwały izby radnej, uwzględnionych i odrzuconych, podaje się w formie ułamka liczbę zażaleń na uchwały izb radnych, którymi zastanowiono postępowanie. Prokuratorzy przy sądach apelacyjnych wydają zarządzenia potrzebne do wypośredkowania tych liczb.

§ 29.

W wykazie statystycznym A prokuratora, dotyczącym postępowania karnego, przeprowadzonego na podstawie oskarżenia publicznego (form. p. k. № 215) zmienia się napisy niektórych rubryk w sposób następujący:

1) Napis rubryki 6 opiewa: „wniesienie oskarżenia lub postanowienie wniosku o ukaranie“;

2) Napis rubryki 15 opiewa: „ilość aresztowanych w ukończonym postępowaniu wstępnym i w postępowaniu po wniesieniu oskarżenia lub po postawieniu wniosku o ukaranie“.

3) W napisach rubryk 21—35 w miejsce słowa „oskarżenie“ umieszcza się słowa „oskarżenie lub wniosek o ukaranie“.

W rubryce 6 oprócz ogólnej liczby obwinionych, przeciw którym wniesiono akt oskarżenia lub uczyniono wniosek o ukaranie, przytacza się w formie ułamka liczbę osób, przeciw którym wniesiono akt oskarżenia.

Ten wykaz statystyczny uzupełnia się kartą wkładową według nowego formularza p. k. № 215a.

Wszystkie rubryki tej karty wkładowej z wyjątkiem rubryki 2 można wypełnić na podstawie prokuratorskiego wykazu wniosków o ukaranie. W rubryce 1 karty wkładowej liczy się wszystkie osoby, przeciw którym postawiono wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, i to nawet wtedy, jeżeli wniosek o ukaranie następnie odrzucono lub uznano postępowanie uproszczone za niedopuszczalne (art. 4 ust. 2 ustawy) albo przerwano rozprawę główną w myśl art. 6 l. 8 ustawy o post. upr.

Liczbę obwinionych, co do których zasięgano uchwały izby radnej w myśl art. 3 ustawy o post. upr., stwierdza się przy pomocy wykazu trybunału co do wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym (rubryki 8—11 form. inst. sąd. № 95a).

§ 30.

W napisach rubryk 2—21 wykazu co do aresztu (form. p. k. № 216) umieszcza się w miejsce słów „akt oskarżenia“ słowa „akt oskarżenia lub wniosek o ukaranie“.

§ 31.

W wykazie statystycznym C prokuratorów o wyniku postępowania głównego na podstawie oskarżenia publicznego (form. p. k. № 219) należy

w napisie strony drugiej umieścić w miejsce słów: „a) w Trybunale” słowa „a) w Senacie orzekającym”,

Wykaz ten uzupełnia się kartą wkładową według nowego formularza p. k. № 219 a) Napisy i rubryki tej karty wkładowej zgadzają się zupełnie z napisami i rubrykami strony drugiej wykazu statystycznego C (form. p. k. № 219) z tym wyjątkiem, że zamiast słów „a) w Trybunale” wchodzi słowa „c) u sędziego orzekającego w postępowaniu uproszczonym” oraz że napis rubryki 17 opiewa „uznanie niedopuszczalności lub przerwanie rozprawy głównej w myśl art. 6 l. 8 ust. o post. upr.”

Dla tej kartki wkładowej prowadzi się zapiski bieżące o wynikach postępowania głównego na podstawie wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym wedle nowego formularza № 222 a, którego napisy i rubryki różnią się od napisów i rubryk strony 2 formularza p. k. № 222 również tylko tem, że w miejsce słów „a) w Trybunale” umieszcza się słowa „c) u sędziego orzekającego w postępowaniu uproszczonym” i że napis rubryki 17 uzupełnia się słowami: „lub przerwanie rozprawy głównej w myśl art. 6 l. 8 ustawy o post. upr.”

§ 32.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1920 roku.

Warszawa, dnia 22 listopada 1919 roku.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Wzór 1.

Wykaz Trybunału I instancji co do wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym.

(1 strona)

Roczna liczba bieżąca	Liczba rejestru Vr lub Pr	Dzień wejścia	Czyn karygodny	Obwiniony	Czas trwania aresztu	
					od	do
1	2	3	4	5	6	7

(2 strona)

Rozstrzygnięcie Izby Radnej												
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o. p. u.	Tymczasowo odrzucono lub orzeczono niedopuszczalność art. 4 ust. 2.	Zastanowiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o. p. u.	Wniosek o ukaranie dopuszczono	Dzień oddania aktu sędziemu orzekającemu w post. upr.	Oznaczenie sędziowskiego oddziału jednogłównego	Dzień rozprawy głównej	Orzeczenie pierwszej instancji	Orzeczenie drugiej instancji	Dzień rozpoczęcia kary	Złożenie grzywny	Inne zarządzenia	UWAGI
8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

Form. instr. sąd. № 95a (Wykaz wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym).

Wzór 2.

Rejestr dla sprzeciwów w postępowaniu uproszczonym JI.

Roczna liczba bieżąca	Dzień wejścia	L. czynności i data wyroku sędziego	Nazwisko referenta	Oznaczenie sprawy karnej (Nazwisko oskarżonego i czyn karygodny)	Dzień zatwierdzenia	Wynik sprzeciwu		UWAGI
						Uwzględniono	Odrzucono	
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Form. instr. sąd. № 48a. (Rejestr JI dla sprzeciwów w postępowaniu uproszczonym).

Wzór 3.

Prokuratorski wykaz wniosków o ukaranie.

(strona 1)

Liczba bieżąca	L. rejestru St. albo Ss.	L. rejestru Vr. albo Pr.	Referent prokuratury	Oskarżony	Czyn karygodny	W areszcie od postawienia wniosku o ukaranie	
						od	do
1	2	3	4	5	6	7	8

(strona 2)

Zalatwiono wnioski o ukaranie						Treść wyroku	Treść wyroku wyższej instancji	Wykon. kary		Uwagi
bez wyroku								Rozpoczęcie kary pozbaw. wolności	Złożenie grzywny	
Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o p. u.	Odrzucono lub orzeczono niedopuszczalność w myśl art. 4 ust. 2	Zastanowiono w myśl art. 4 ust. 3	Zastanowiono w myśl § 227 p. k. lub z in. przycz.	Przerwano w myśl art. 6 l. 8 ust. o p. u.	Wyrokiem sędziwego orzekającego w post. upr.	15	16	17	18	19

Form. p. k. Nr. 207a (Prokuratorski wykaz wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym).

Sprawozdanie miesięczne

Wzór 4.

Prokuratora
za miesiąc 19.....

a) o postępowaniu karnem:

Niezalatwione sprawy karne z poprzedniego miesiąca	Nowe sprawy karne	Z tego z aresztem	Ogólna liczba spraw karnych	Z tego zalatwiono	Z tego zalatwiono bez sądowego postępowania wstępniego.	Niezalatwione sprawy karne	Z tego z aresztem	Wiszące ponad trzy miesiące	Z tego z aresztem	Uwagi

b) o wniesionych oskarżeniach:

Niezalatwione akty oskarżenia z poprzedniego miesiąca	Nowe akty oskarżenia	Z tego z aresztem	Ogólna liczba aktów oskarżenia	Z tego zalatwiono	Niezalatwione akty oskarżenia	Z tego z aresztem	Wiszące ponad trzy miesiące	Z tego z aresztem	Uwagi

c) o wnioskach o ukaranie w postępowaniu uproszczonym

Niezalatwione wnioski o ukaranie z poprzedniego miesiąca	Nowe wnioski o ukaranie	Z tego z aresztem	Ogólna liczba wniosków o ukaranie	Z tego zalatwiono	Niezalatwione wnioski o ukaranie	Z tego z aresztem	Wiszące ponad trzy miesiące	Z tego z aresztem	Uwagi

Form. Nr. 210 p. k. nowy (Sprawozdanie miesięczne prokuratora w myśl § 31 p. k.)

Wzór 5.

Karta wkładkowa
do wykazu statystycznego i Prokuratora
za rok 19.....

Postępowanie przeciw obwinionym zakończony przez postawienie wniosku o ukaranie w post. upr.	Zasiągnięto uchwały Izby Radnej w myśl art. 3 ust. o post. upr.	Wniosek o ukaranie oskarżonych załatwiono:								Razem
		Odstąpiono w myśl art. 4 ust. 1 ust. o post. upr.	Tymczasowo odrzucono w myśl art. 4 ust. 2 ust. o post. upr.	Uznano post. upr. za niedopuszczalne w myśl art. 4 ust. 2 ust. o post. upr.	Zastanowiono w myśl art. 4 ust. 3 ust. o post. upr.	Zastanowiono w myśl § 227 p. k. lub z innych przyczyn	Przerwano w myśl art. 61.8 ust. o post. upr.	Wyrok sędziwego w post. upr.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	

Form. Nr. 215 a p. k. (Karta wkładkowa do wykazu statystycznego A. Prokuratora).

M O T Y W Y

do ustawy o postępowaniu uproszczonym w sprawach o zbrodnie i występki na ziemiach b. zaboru austriackiego

przedłożone przez Ministerstwo Sprawiedliwości i przyjęte przez Komisję Prawniczą Sejmu Ustawodawczego.

Jednym ze środków ustawodawczych, zmierzających ku odciążeniu sądów w b. zaborze austriackim i ku zaoszczędzeniu sił sędziowskich, celem zasilenia niemi sądownictwa w b. zaborze pruskim i na Śląsku Cieszyńskim, jest ustawa o postępowaniu uproszczonym. Do celu powyższego zdąża projekt trzema drogami, a mianowicie przez przekazanie wielkiej części spraw, sądzonych dotychczas przez komplety sędziowskie, złożone z czterech sędziów, jednemu sędziemu do osądzenia (art. 1), powtórnie przez zmniejszenie ciężaru pracy Prokuratury (art. 2), a wreszcie przez wprowadzenie niektórych uproszczeń w samym postępowaniu.

Cyfrowe obliczenie prawdopodobnego wyniku tych uproszczeń jest na razie niemożliwe. Utrudnia je z jednej strony przesunięcie punktu ciężkości sądownictwa w czasie wojny z sądów cywilnych na sądy wojskowe, z drugiej zaś strony olbrzymi wzrost przestępczości w czasach najnowszych i brak odnośnych dat statystycznych. Biorąc za podstawę daty statystyczne, zawarte w ostatnich rocznikach „Centralnej Komisji Statystycznej w Wiedniu” za rok 1911 i 1912, dochodzi się do wniosku, że przy zasą-

dzieniach za zbrodnie przez sądy, leżące w okręgach sądów apelacyjnych we Lwowie i w Krakowie w latach 1911 i 1912, przeciętnie wyż 90% wyroków opiewało na karę pozbawienia wolności nie wyżej jednego roku. W sprawach o występki regułą jest kara nie wyżej jednego roku. Jakkolwiek powyższe daty statystyczne dotyczą lat przedwojennych i niewątpliwie wskutek wzrostu przestępczości uległy pewnym zmianom, to przecież można ich użyć za podstawę do ocenienia w przybliżeniu skuteczności projektowanej ustawy, i spodziewać się dosyć znacznego zaoszczędzenia sił prokuratorskich i sędziowskich. Pierwsze doznają wielkiej ulgi w pracy przez to, że w przeważającej ilości spraw karnych, należących do orzecznictwa sądów okręgowych, nie trzeba będzie wnosić formalnych aktów oskarżenia, lecz tylko wnioski o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, których uzasadniać ani przytaczać stanu faktycznego sprawy i wyników postępowania wstępnego nie potrzeba. Ulgi doznają także sędziowie śledczy w przypadkach, w których prokurator bez przeprowadzania dochodzeń sądowych postawi wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, co niewątpliwie częściej zdarzać się będzie, niż w postępowaniu zwyczajnym, zwłaszcza dlatego, ponieważ wniosek ten nie potrzebuje zawierać uzasadnienia.

Znacznej ulgi doznają także komplety sędziowskie sądów okręgowych. Wprowadzić odwołania, służące w postępowaniu uproszczonym od orzeczenia co do winy i kary, zajmą komplety odwoławcze, utworzone przy sądach okręgowych dla spraw, które przeprowadzono w pierwszej instancji w postępowaniu uproszczonym, w sposób wydatny, zwłaszcza że procent odwołań w tych sprawach, w których chodzi o zasądzenie za zbrodnie i występki, tudzież o kary dotkliwsze, będzie niewątpliwie znacznie większy, niż w sprawach o przekroczenia, w których procent odwołań w r. 1912 wynosił w całej Austrii tylko 19%. W każdym razie jednak nastąpi znaczne zmniejszenie czynności sądów okręgowych i prokuratorów w przypadkach, w których wyrok, zapadły w postępowaniu uproszczonym, nie będzie zaczepony, oraz w których odwołanie dotyczyć będzie tylko orzeczenia o karze albo o roszczeniach prywatnych.

W sprawach, rozstrzygniętych w postępowaniu uproszczonym, sądy apelacyjne i Sąd Najwyższy będą zupełnie zwolnione od zajmowania się sprzeciwami od aktów zskarżenia, odwołaniami i zażaleniami nieważności (z wyjątkiem zażalenia nieważności w obronie ustawy).

Ustawa o postępowaniu uproszczonym stworzy więc bez wątpienia znaczne ulgi dla sądownictwa. Zachodzi jednak pytanie, czy nie zmniejszą się gwarancje sprawiedliwego wyrokowania.

W myśl obowiązującej dotychczas w krajach b. zaboru austriackiego procedury karnej, w sprawach o przekroczenia orzeka jeden sędzia; ma on prawo wymierzać karę aresztu aż do sześciu miesięcy, nakładać grzywny i orzekać o skutkach zasądzenia, nieraz dotkliwszych dla oskarżonego, niż kara główna. Opierając się na korzystnych wynikach, jakie wykazuje instytucja sądów jednoosobowych nie tylko w sprawach o przekroczenia, ale także w cywilnych sporach powiatowych i trybunalskich, można śmiało powierzyć jednemu sędziemu także sadzenie spraw o zbrodnie i występki. Równocześnie stwarza bowiem projekt pewne gwarancje należytego wymiaru sprawiedliwości, jak ograniczenie sędziego pod względem najwyższego wymiaru kary, dopuszczenie pełnego odwołania, przepisy o obronie z urzędu, o doborze sędziów, mających orzekać w postępowaniu uproszczonym, o prawie Izby Radnej orzekania o dopuszczalności postępowania uproszczonego w przypadkach wątpliwych — a wreszcie przepis, że prokurator ma prawo, ale nie ma obowiązku wnosić o ukaranie w postępowaniu uproszczonym. To ostatnie postanowienie umożliwi organom, po-

wołanym do czuwania nad interesem publicznym przy wymiarze sprawiedliwości (par. 30 p. k.) dostosować swoją decyzję: co do żądania wdrożenia postępowania uproszczonego do rozwoju i wyników orzecznictwa jednoosobowego w każdym poszczególnym sądzie. W konsenwencji ograniczono dopuszczalność postępowania uproszczonego tylko do przypadków, w których jako oskarżyciel występuje prokurator, a odmówiono prawa stawiania wniosków o ukaranie w drodze postępowania uproszczonego oskarżycielowi subsydjarnemu i oskarżycielowi prywatnemu. W sprawach, w których prokurator nie znajduje podstawy do ścigania obwinionego albo od ścigania lub od oskarżenia odstępuje, wymaga ustawa (par. 48 i 49 p. k.) w interesie oskarżonego szczególnej dokładności w zbadaniu podstaw, na których opiera się wniosek o ukaranie, postawiony przez pokrzywdzonego przestępstwem. Sprawy zaś o przestępstwa skargowo-prywatne są: wykle pod względem faktycznym i prawnym zawile, a nadto w postępowaniu uproszczonym skargi pieniacze znalazłyby grunt bardzo podatny z powodu braku wymogu uzasadnienia oskarżenia.

Ze względu na postanowienia par. 48 ust. 3, 49 ust. 2 względnie par. 46 ust. 2 c. k. konieczne dla uniknięcia wątpliwości są wyraźne przepisy ustawy, zawierające powyższe ograniczenie praw oskarżyciela subsydjarnego, względnie oskarżyciela prywatnego.

Wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym zastępuje akt oskarżenia (art. 2). W interesie oskarżonego leży dokładne określenie zarzuconego mu czynu pod względem faktycznym i prawnym, aby mógł należycie przygotować swoją obronę. Zatrzymano zatem przepisy par. 207 l. 1—4 p. k.

Co do osoby, do której prokurator ma skierować wnioski o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, przyłącza się projekt do zdania wyrażonego w opinjach Związku Sędziów oraz Sądów Apelacyjnych we Lwowie i w Krakowie i proponuje sędziego, który ma w sprawie orzekać. Zaoszczędzi to pracy sędziemu śledczemu w przypadkach, w których śledztwo wstępne wyprzedziło wniosek o ukaranie, a zajmie tylko tego sędziego, który, mając w myśl wniosku przeprowadzić rozprawę główną i sprawę rozstrzygnąć, i tak przedtem powinien zapoznać się dokładnie z treścią aktów. Ustawa niemiecko-austrjacka każe stawiać wniosek omawiany u przewodniczącego Izby Radnej, o ile wniosku nie poprzedziło śledztwo. Przepis ten należy uważać za nieracjonalny. Powierzenie badania wniosku przewodniczącemu Izby Radnej byłoby albo czczą formalnością, jeżeli przewodniczący odda sprawę dotyczącą sędziemu do referatu, albo też niepotrzebnym obciążeniem przewodniczącego i podwojeniem pracy. Skupienie odnośnych wniosków prokuratora w ręku sędziego orzekającego leży w interesie jednolitości i uproszczenia postępowania oraz jest podyktowane względami ekonomji w zajęciu sił sędziowskich.

Usunięcie z postępowania uproszczonego sprzeciwu przeciw aktowi oskarżenia znajduje swe uzasadnienie nie tylko w samym celu noweli, ale także w tem, że nawet w zwyczajnym postępowaniu karnym przypadki korzystania z tego środka prawnego zdarzały się bardzo rzadko (w całej Austrii na 100 oskarżonych wносиło rocznie sprzeciwu przeciętnie pięć), a równie rzadkie były przypadki ich skuteczności (na 100 sprzeciwów było przeszło 90 bezskutecznych). Usunięcie tego środka prawnego nie da się odczuć wobec wprowadzenia pełnego odwołania, oraz wobec przepisu art. 3, który każe sędziemu orzekającemu, względnie Izbie Radnej, badać z urzędu okoliczności, badane w postępowaniu zwyczajnym przez Sąd Apelacyjny w razie wniesienia sprzeciwu przeciw aktowi oskarżenia (par. 211, 212, 213, l. 1, 3, 4 p. k.)

Izba Radna nie może jednak rozstrzygać, czy są dostateczne powody,

aby obwinionego można podejrzewać o popełnienie czynu (par. 213 l. 2 p. k.) ani nie może zwrócić wniosku do lepszego wyjaśnienia sprawy (par. 211 p. k.) ani zastanowić postępowania z przyczyn prawa materialnego (par. 213 l. 3 p. k.). Sprzeciwiałoby się to bowiem celom i istocie postępowania uproszczonego, zasadzającego się na ograniczeniu postępowania inkwizycyjnego, na skupieniu merytorycznego badania sprawy na rozprawie głównej i na ograniczeniu dochodzeń wstępnych w imię zasady ustności i bezpośredniości. Jedną z konsekwencji tej istoty prawnej postępowania uproszczonego jest przepis ustępu ostatniego art. 4.

Postępowanie co do środków prawnych przeciw wymienionym w art. 4 uchwałąm Izby Radnej unormowano wedle zasad, przyjętych w śledztwie wstępnym (par. 114 p. k.).

Nowela niemiecko-austrjacka wprowadza jako jedną z gwarancji rzeczowych, które mają zrównoważyć wpływ usunięcia zasady kolegialności sądenia na stanowisko obwinionego, bezwzględny przymus obrony. Projekt (art. 6 l. 1) nie podziela tego stanowiska. W bardzo wielu przypadkach np. w sprawach o kradzież i t. p. obwiniony przyznaje się do czynu, sprawa przedstawia się jako tak jasna pod względem faktycznym i prawnym, że ogólne wprowadzenie przymusu obrony byłoby zupełnie zbytecznym i nader dotkliwym obciążeniem obrońców zawodowych bez żadnego pożytku dla obwinionego. Dobór sędziów, orzekających w postępowaniu uproszczonym, i dopuszczenie pełnej apelacji stwarzają dostateczne gwarancje należytego wymiaru sprawiedliwości. W dotychczasowym postępowaniu trybunalskiem niema także przymusu obrony. Przymus ten wprowadza zatem projekt tylko w sprawach przeciwko młodocianym poniżej lat 18, którzy w interesie ogólnym winni doznawać szczególnej opieki w procesie karnym. W innych przypadkach pozostawia projekt uznaniu sędziego, czy ze względu na osobę obwinionego lub na wątpliwość sprawy należy wezwać oskarżonego do przybrania sobie obrońcy, względnie ustanowić mu obrońcę z urzędu. Poza temi przypadkami chroni obwinionego dostatecznie przepis par. 41 ust. 3 p. k.

Uproszczenia, zawarte w punktach 2 i 3 art. 6 są wynikiem zasady, przenoszącej punkt ciężkości postępowania na rozprawę główną i redukującej wszelkie czynności wstępne do przypadków istotnej potrzeby.

W interesie obrony oskarżonego leży, aby wraz z wezwaniem doręczono mu odpis wniosku prokuratora o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, który zastępuje tu akt oskarżenia.

Par. 221 ust. 2 p. k. postanawia, że rozprawa główna, która z reguły ma odbywać się w siedzibie sądu okręgowego, może wyjątkowo być przeprowadzona w siedzibie tego sądu powiatowego, w okręgu którego popełniono czyn, — o ile to zarządzi przełożony sądu okręgowego po przesłuchaniu oskarżyciela. Przepis ten stosowano w praktyce nader rzadko, może właśnie dlatego, że ustawa nie określała przypadków, w których zarządzenie takie może okazać się korzystnym. Zwłaszcza w postępowaniu uproszczonym okaże się często celowym przeprowadzenie rozprawy w miejscowości, położonej bliżej miejsca popełnienia czynu, bo niejednokrotnie przyczyni się to do przyspieszenia, ułatwi rozpatrzenie sprawy, zaoszczędzi oskarżonemu, pokrzywdzonemu i świadkom kosztów podróży do siedziby sądu okręgowego i pobytu tamże. Przez wymienienie celów omawianego zarządzenia usiłuje projekt dać szersze zastosowanie zasadniczemu przepisowi ust. 2 par. 221 p. k. w postępowaniu uproszczonym.

Nie zawsze sąd powiatowy, w którego okręgu popełniono przestępstwo, jest położony bliżej miejsca popełnienia czynu, niż inny, sąsiadujący z nim sąd powiatowy, który w takim razie nadaje się bardziej do tego, aby w jego siedzibie przeprowadzić rozprawę. Opuszczono zatem w zdaniu pierwszym

ustępu l. 4 przychodzące w ust. 2 par. 221 p. k. słowa „w okręgu którego czyn popełniono“. Brak tego ograniczenia okaże się niejednokrotnie praktycznym, a nie napotyka na żadne przeszkody zasadnicze w przypadkach, w których w siedzibie jednego z sądów powiatowych przeprowadza rozprawę sędzia orzekający właściwego sądu okręgowego.

W postanowieniu zdania drugiego ust. l. 4 dopuszcza jednak projekt zarządzenie, że rozprawę ma przeprowadzić i wydać rozstrzygnięcie jeden z sędziów tego sądu powiatowego, w którego siedzibie rozprawa ma się odbyć, wychodząc z założenia, że przy sądach powiatowych znajdują się także sędziowie tak doświadczeni i wykształceni, iż można z pełnym zaufaniem poruczyć im orzecznictwo w tych sprawach, sądzonych w postępowaniu uproszczonym, w których znajomość stosunków miejscowych może ułatwić im w wysokim stopniu ujawnienie prawdziwego stanu faktycznego sprawy. Dopuszczając ten wyjątek, ograniczył go projekt równocześnie do tego sądu powiatowego, który w myśl przepisów p. k. byłby miejscowo właściwym do osądzenia sprawy. Ograniczenie to wprowadza projekt ze względu na obowiązującą dotychczas w b. zaborze austriackim zasadę par. 1 ustawy zasadniczej z 27 października 1862 r. Dz. pr. p. № 87: „Nikt nie może być pozbawiony sędziogo, który jest dla niego właściwym“.

Projekt odbiega od postanowień ustępu 2 par. 221 p. k. także w tym względzie, że zarządzenie, zawarte w zdaniu pierwszym l. 4 uzależnia od wniosku, względnie od zgody prokuratora, zaś zarządzenie, objęte drugim zdaniem l. 4, czyni zawisłym od jego wniosku. Jest to konsekwencją prawa, przyznanego prokuratorowi w art. 1 projektu. Prokurator stosuje swe wnioski do doświadczeń, jakie zbierze co do orzecznictwa jednoosobowego w poszczególnych sądach powiatowych.

Obowiązkowe wykluczenie jawności rozprawy na żądanie oskarżonego (art. 6 l. 5) w przypadkach, w których prokurator wprost na podstawie doniesienia stawia wniosek o ukaranie, jest konieczne, aby ochronić dobre imię oskarżonego wobec doniesień nieuzasadnionych lub kłamliwych.

Postanowienie art. 6 l. 6 jest potrzebne ze względu na postanowienie ustępu wstępnego art. 6, zaś przepis art. 6 l. 7 jest konsekwencją art. 2.

Przepisy art. 6 l. 7 i 8 są przeprowadzeniem zasady, wypowiedzianej w art. 1-ym.

Projekt noweli niemiecko-austriackiej pozwalał prokuratorowi cofnąć wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym nawet przy rozprawie głównej. Nowela niemiecko-austriacka natomiast pozwala tylko sędziemu, z urzędu lub na wniosek prokuratora, przerwać rozprawę, gdy uważa surowszą karę za odpowiednią, a prokuratorowi przyznaje tylko prawo postawienia wniosku o przerwanie rozprawy. Projekt idzie śladem noweli niemiecko-austriackiej, gdyż po rozpoczęciu rozprawy decyzja co do wysokości kary, a więc co do rodzaju postępowania powinna leżeć już tylko w rękach sędziego. Prawa oskarżenia nie doznają przez to uszczerbku, bo projekt w art. 7 l. 1 przyznaje prokuratorowi prawo odwołania z powodu, że sędzia nie uwzględnił jego wniosku, aby przerwano rozprawę.

Przeciw wyrokowi, zapadłym w postępowaniu uproszczonym, dopuszcza projekt środek prawny odwołania (art. 7), a przeciw wyrokom zaocznym — sprzeciw. Aby zrównoważyć brak kolegialności sądu orzekającego, wprowadza projekt pełne odwołanie jak w sprawach o przekroczenie, a więc odwołanie nie tylko od orzeczenia o karze i o roszczeniach prywatnych, i nie tylko z przyczyn nieważności, lecz także od orzeczenia o winie i o stronie faktycznej oskarżenia.

Dla zaoszczędzenia osobom, biorącym udział w procesie karnym, znacznych trudów i kosztów, połączonych z jawieniem się na rozprawie odwoławczej przed trybunałem drugiej instancji (sądem apelacyjnym), powołuje

projekt do rozstrzygnięcia o odwołaniu trybunały pierwszej instancji (sądy okręgowe), w okręgach których wydano zaskarżony wyrok.

Postępowanie odwoławcze ma odbywać się wogóle wedle przepisów o postępowaniu odwoławczym w sprawach o przekroczenia; niektóre wyjątki od tej zasady wynikają jednak z celu i istoty postępowania uproszczonego. Podczas gdy w sprawach o przekroczenia sąd odwoławczy, uchylając zacepiony wyrok z przyczyn formalnych, może zarządzić powtórzenie rozprawy przez sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym *powinien* z reguły rozstrzygnąć sprawę merytorycznie, zwłaszcza że odsyłanie sprawy do sędziego pierwszej instancji, urzędującego zazwyczaj w siedzibie sądu odwoławczego, nie miałoby celu, owszem sprzeciwiałoby się myślom przewodnim ustawy o postępowaniu uproszczonym. Dlatego przepisy ustępu ostatniego par. 470 dalej par. 475 i 476 p. k. nie powinny mieć zastosowania w postępowaniu uproszczonym. Również przepis ustępu 2 par. 480 p. k., który wyklucza nadzwyczajne wznowienie w sprawach o przekroczenia, nie może się stosować do postępowania uproszczonego, bo przedmiotem jego są zbrodnie i występki.

Projekt ogranicza prawo odwołania prokuratora na niekorzyść oskarżonego od orzeczenia o karze (par. 283 i 464 p. k.) w razie zastosowania prawa nadzwyczajnego złagodzenia kary o tyle, że prokurator może odwołać się tylko wtedy, jeżeli kara wymierzona nie przekracza połowy najniższego ustawowego wymiaru kary. Ograniczenie to wprowadza projekt, uwzględniając, że prokurator, wnosząc o ukaranie w postępowaniu uproszczonym, musi zazwyczaj liczyć się już z zastosowaniem przez sędziego prawa nadzwyczajnego złagodzenia kary, — co najmniej w sprawach o przestępstwa, zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej lat pięciu. W konsekwencji musiano to ograniczenie rozciągnąć także na przypadki, w których chodzi o przestępstwa, zagrożone łagodniejszą karą; gdyby bowiem ograniczenie powyższe miało odnosić się tylko do spraw o czyny, zagrożone karą więzienia od jednego roku do pięciu lat, to w razie, gdyby sąd wymierzył karę pięć i pół miesiąca, prokurator mógłby na niekorzyść oskarżonego wnieść odwołanie od kary bez względu na to, czy odnośnie przestępstwo wedle ustawy było zagrożone karą więzienia od jednego roku do lat pięciu, czy od sześciu miesięcy do jednego roku, a to byłoby niesłuszne.

Jako nową przyczynę odwołania prokuratora wprowadza projekt nieuwzględnienia wniosku prokuratora, aby przerwano rozprawę w postępowaniu uproszczonym.

Ponieważ przedmiotem postępowania uproszczonego są sprawy o zbrodnie i występki, w których par. 282 p. k. pozwala także prokuratorowi wnieść odwołanie na korzyść oskarżonego, zaś wedle art. 465 p. k. w sprawach o przekroczenia prokurator prawa tego nie ma, przeto w interesie oskarżonego należało także w postępowaniu uproszczonym prokuratorowi przyznać wyraźnie prawo odwołania na korzyść oskarżonego (art. 7 l. 3).

Postanowienia l. 4 art. 7 odpowiadają zasadzie art. 6, albowiem do rozprawy głównej i do wyroku w postępowaniu uproszczonym nie stosują się przepisy o postępowaniu w sprawach o przekroczenia, lecz przepisy, dotyczące postępowania w sprawach o zbrodnie i występki.

Projekt, wprowadzając w postępowaniu uproszczonym pełne odwołanie, stoi także w postępowaniu odwoławczym na stanowisku zasady ustności i bezpośredniości. Ztąd pochodzi postanowienie, że jeżeli sąd odwoławczy przesłuchuje nowych świadków i znawców, powinien przesłuchać także tych świadków i znawców, na zeznaniach których opiera się wyrok pierwszej instancji. To odstąpienie od przepisu, zawartego w par. 470 ust. 2 p. k., ma przyczynę swą w tej okoliczności, że w postępowaniu uproszczonym chodzi o ciężkie przestępstwa i o kary dotkliwsze i że przeprowadzenie do-

wodów, częścią bezpośrednio, a częścią pośrednio, nie daje takiej gwarancji należytego oceniania kwestji faktycznych, jak przeprowadzenie dowodów, wyłącznie bezpośrednio. Od zasady tej odstępuje projekt jedynie w tym przypadku, jeżeli ponownie dowodów uważają obydwie strony i sąd odwoławczy za zbyt liczne (art. 7 l. 6).

Pominawszy wyjątki, uzasadnione niewłaściwością sądu, wprowadza projekt celem uproszczenia i skrócenia postępowania zasadę, że sąd odwoławczy ma orzekać merytorycznie (art. 7 l. 7), a więc załatwiać sprawy ostatecznie. W przypadkach, w których w sprawach o przekroczenia w myśl par. 476 p. k. sądowi odwoławczemu przysługuje prawo rozstrzygnięcia samej sprawy zamiast zwracać ją sądowi pierwszej instancji, w postępowaniu uproszczonym sąd odwoławczy jest do tego obowiązany. Względ na trudności i koszty, połączone z wzywaniem świadków i znawców do rozprawy w siedzibie sądu odwoławczego, odpada tam, gdzie sędzia, który miałby przeprowadzić na nowo rozprawę w pierwszej instancji, urzęduje z reguły właśnie w siedzibie sądu odwoławczego.

Postanowienia art. 7 l. 8 i postanowienia art. 8 są wpływem samostojności sędziego, wyrokującego w postępowaniu uproszczonym, oraz jego stosunku do sądu okręgowego jako sądu odwoławczego. Osnowa przepisu ust. 1 art. 7 l. 8 ma zapobiedz wątpliwościom, które mogłyby wyłonić się w przypadku, jeżeli w sądzie okręgowym niema już tego sędziego, który sprawę rozstrzygnął poprzednio w postępowaniu uproszczonym, lub jeżeli rozstrzygnął ją poprzednio wskutek zarządzenia przełożonego trybunału pierwszej instancji jeden z sędziów powiatowych.

Nowela z 20 lipca 1912 r. Dz. Pr. P. № 142 wprowadziła dla spraw o zbrodnie i występki termin ośmiodniowy do wniesienia zażalenia od uchwały sądu pierwszej instancji w przedmiocie wznowienia postępowania (par. 357 ust. 3 p. k.). Wedle art. 480 p. k. w sprawach o przekroczenia przysługuje od odmówienia wznowienia zażalenie do trybunału pierwszej instancji, które należy wnieść w ciągu trzech dni. Przepis ustępu 2 l. 8 art. 7 jest więc konieczny ze względu na powołany przepis par. 480 p. k. w związku z ogólnym postanowieniem ustępu 2 art. 7 projektu.

Ponieważ przedmiotem postępowania uproszczonego są sprawy o zbrodnie i występki, przeto postępowanie przeciw nieobecnyemu powinno toczyć się trybem, przepisany dla spraw o zbrodnie i występki (art. 9). a nie według przepisów o postępowaniu w sprawach o przekroczenia (par. 459, 478 p. k.).

Jedną z najważniejszych gwarancji należytego wymiaru sprawiedliwości w postępowaniu uproszczonym stanowi odpowiedni dobór sędziów. Wybór sędziów, mających orzekać w postępowaniu uproszczonym, porusza projekt wyłącznie prezesom sądów okręgowych, bo ci najlepiej znają osobiste kwalifikacje poszczególnych sędziów. Nowela austriacko-niemiecka żąda zatwierdzenia tego wyboru przez prezesa sądu apelacyjnego. Projekt nie żąda tego zatwierdzenia, będącego zwykle tylko formalnością.

Nowela niemiecko-austriacka wymaga, aby odnośni sędziowie piastowali pewne rangi. Projekt nie stawia tego żądania nie tylko dlatego, że technicznie ono biurokracją, a nie liczy się z tem, iż ranga sama przez się nie stanowi dostatecznej gwarancji osobistych kwalifikacji sędziego, ale także wobec konieczności zupełnego usunięcia systemu rang w stanie sędziowskim (art. 10).

Projekt nie określa czasu, po który ma obowiązywać ustawa o postępowaniu uproszczonym, gdyż z natury rzeczy jej moc obowiązująca zgaśnie z chwilą wprowadzenia jednolitej ustawy o postępowaniu karnym dla całej Polski.

OKÓLNIK № 207

Ministra Sprawiedliwości do pp. Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych i okręgowych w b. zaborze austriackim.

Dnia 1 stycznia 1920 r. wchodzi w życie na ziemiach b. zaboru austriackiego ustawa o postępowaniu uproszczonym w sprawach o zbrodnie i występki. Ustawa ta jest jednym ze środków ustawodawczych, zmierzających ku odciążeniu sądów w b. zaborze austriackim i ku zaoszczędzeniu sił sędziowskich celem zasilenia niemi Ziemi Poznańskiej i Śląskiej.

Czy i w jakim stopniu cele powyższe będą osiągnięte, zależy będzie w znacznej mierze od sposobu przeprowadzenia ustawy przez sądy i przez prokuratorów. Statystyka sądów wiedeńskich za czas od 1 marca do 15 maja 1919 r. wykazuje, że w razie celowego uchwycenia problemu przez prokuratora i przez sędziów ustawa o postępowaniu uproszczonym prowadzi do istotnego zaoszczędzenia sił sędziowskich (86% spraw karnych, podlegających trybunałom pierwszej instancji, załatwia się w postępowaniu uproszczonym).

Punktem wyjścia powinna być zasada, że cel, do którego ustawa ta zdąża, będzie tym bardziej i tem rychlej osiągnięty, im mniej sędziów będzie zajętych jedną i tą samą sprawą karną.

W miastach, posiadających odpowiednio zorganizowane i ukwalifikowane władze bezpieczeństwa, prokurator może przez porozumienie się z naczelnikami tych władz i udzielenie im odpowiednich wskazówek wpłynąć na taki sposób przygotowania i układania doniesień karnych i prowadzenia dochodzeń przygotowawczych, aby prokurator na podstawie materiału, dostarczonego przez te władze, mógł bezpośrednio uczynić wniosek o ukaranie w postępowaniu uproszczonym bez potrzeby wdrażania lub uzupełniania dochodzeń przez sędziego śledczego lub też sąd powiatowy. Im częściej prokurator będzie mógł postawić bezpośrednio wniosek o ukaranie, tem więcej odciąży sędziów śledczych i sądy powiatowe oraz kancelarję sądową i prokuratororską.

Zasada, że bez koniecznej potrzeby nie należy sprawę, o której ma orzekać sędzia w postępowaniu uproszczonym, zajmować ponadto sędziów innych, powinna jednak przyświecać nie tylko prokuratorom, ale także sędziom, powołanym do orzekania w postępowaniu uproszczonym.

Względ na powyższą zasadę ułatwi niejednokrotnie prokuratorowi względnie sędziemu orzekającemu decyzję, czy akt uzupełnić przez władze bezpieczeństwa, czy przesłać go do uzupełnienia sędziemu śledczemu, czy też postarać się o uzupełnienie dopiero w toku samego postępowania uproszczonego. Przepis art. 6 L. 3 ust. o post. upr., w myśl którego postanowienia § 224 P. K. mogą być stosowane tylko wtedy, jeżeli chodzi o dochodzenia, których nie można przeprowadzić na rozprawie głównej, powinien posłużyć za wskazówkę, iż także w toku rozprawy w razie potrzeby należy raczej odroczyć rozprawę celem uzupełnienia postępowania dowodowego na najbliższym terminie rozprawy i dokładniejszego wyświetlenia stanu sprawy, niż zajmować tą sprawą innego sędziego (sędziego śledczego). Wymaga tego cel i istota postępowania uproszczonego; uproszczenie i przyspieszenie toku postępowania uzyskuje się tu bowiem przez jego koncentrację na rozprawie głównej i przez skupienie całego postępowania w rękę jednego sędziego. Badanie okoliczności, potrzebnych dla należytego wyświetlenia sprawy, może zazwyczaj szybciej i w sposób

bardziej celowy przeprowadzić sędzia orzekający, niż sędzia śledczy, który musi dopiero zapoznawać się z dotychczasowym stanem sprawy, badać intencje sędziego orzekającego i niejednokrotnie nie jest w stanie zbadać wszystkiego, co tenże uważa za potrzebne, aby sprawę rozstrzygnąć.

Dokładne i wyczerpujące zbadanie stanu sprawy przez sędziego orzekającego, choćby przyszło odroczyć rozprawę w tym celu, przyspieszy załatwienie sprawy karnej, a zarazem zmniejszy ilość przypadków zaczepiania wyroków z przyczyn nieważności z § 281 L. 4 i 5 P. K. (art. 7 L. 4 ust. o post. upr.) i powtarzania w drugiej instancji rozprawy, przeprowadzonej w pierwszej instancji. (Według statystyki wiedeńskiej za czas od 1 marca do 15 maja 1919 r. 75% wyroków, wydanych przez sędziów orzekających w postępowaniu uproszczonym, stało się prawomocnymi już w pierwszej instancji).

Ustanowienie obrońcy z urzędu w myśl art. 6 L. 1 ust. o post. upr. nie jest zawisłe od warunków ustanowienia obrońcy ubogich w myśl § 41 ust. 3 P. K., lecz zależy tylko od tego, czy sędzia ze względu na wątpliwość sprawy albo przez wzgląd na osobę obwinionego uważa przybranie obrońcy za potrzebne. W pismach do Izby Adwokackich, wzywających o wyznaczenie obrońcy, należy zawsze zaznaczyć wyraźnie, czy chodzi o ustanowienie obrońcy z urzędu w myśl art. 6 L. 1 ust. o post. upr. czy też o ustanowienie obrońcy ubogich w myśl § 41 ust. 3 P. K.

Celem ulżenia obrońcom zawodowym wykonywania obowiązków, jakie nakłada na nich przepis art. 6 L. 1, byłoby wskazaniem porozumienie się pp. prezesów sądów okręgowych z izbami adwokackimi w tym kierunku, aby izby wyznaczały o ile możliwości jednego obrońcę z urzędu dla wszystkich spraw, w których rozprawy mają się odbyć tego samego dnia przed jednym sędzią orzekającym w postępowaniu uproszczonym. Ten system wyznaczenia obrońcy z urzędu uchroni ich od straty czasu, połączonej z czekaniem i pozwoli lepiej zużytkować czas i czynność obrońcy. Wprawdzie nie zapobiegnie to wypadkom, w których czy to skutkiem odroczenia rozprawy, czy wskutek wniesienia środka prawnego przed sądem pierwszej, a zwłaszcza przed sądem drugiej instancji w jednym dniu będzie zajętych kilku obrońców z urzędu, w każdym jednak razie zmniejszy ilość przypadków zmiany osoby obrońcy i zaoszczędzi obrońcom wiele czasu, zwłaszcza jeżeli sąd już przy wyznaczaniu rozpraw czy to przed sędzią orzekającym samoistnie, czy też przed kompletem odwoławczym będzie miał wzgląd należyty na osoby, występujące w charakterze obrońców.

Warszawa, d. 9 grudnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Szef Sekcji:
Müller

OKÓLNIK № 211

do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów

w przedmiocie:

obowiązkowego prenumerowania „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości“.

Przeżywany przez Ojczyznę przełom dziejowy stawia przed prawnikiem polskim, w pierwszym zaś rządzie przed polskim sędzią i urzędnikiem wymiaru sprawiedliwości, zadania zarówno wagi jak i trudności pierwszorzędnej.

Dotychczas obowiązujące prawo w całości nieomal jest pochodzenia obcego. Obecny sędzia polski musi wyteńczyć wszystkie swoje siły, przywołać całą swą wiedzę prawniczą i znajomość potrzeb własnego kraju, aby ustawy te, dopóki nie zostaną zastąpione przez ustawy polskie, stosować i komentować w duchu warunków i potrzeb Ojczyzny.

Osiągnięcie tych zadań wymaga od wszystkich sędziów intensywnej pracy teoretycznej, bacznego śledzenia za polskim piśmiennictwem prawniczym, oraz zaznajamiania się z wyrokami Sądu Najwyższego, jako instancji kasacyjnej.

Jednocześnie Ministerstwo dążyć musi do ujednostajnienia myśli prawniczej we wszystkich b. zaborach, wymiany tej myśli, wyprostowania tej linii łamanej, jaka charakteryzuje obecnie nasze myślenie prawnicze.

Chcąc przynajmniej w pewnej mierze potrzeby te zaspokoić, Ministerstwo Sprawiedliwości z dniem 1 stycznia 1920 r. przekształca swój „Dziennik Urzędowy“ otwierając w nim — prócz działu urzędowego — dział nieurzędowy, w którym umieszczane będą artykuły naukowe ze wszystkich dziedzin prawa i nauk mu pomocnych, prace, związane z ujednostajnieniem naszego prawodawstwa, przegląd orzecznictwa, bibliografia i t. d.

Ponieważ koszta wydawnicze są znaczne, a pismo jest poświęcone potrzebom przedewszystkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości, jest rzeczą konieczną i słuszną, aby część kosztów wydawniczych one ze swych funduszy kancelaryjnych pokryły. Polecam przeto, aby za otrzymywane dotychczas bezpłatnie egzemplarze Dziennika Urzędowego wszystkie sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości wniosły na rok 1920 opłatę w wysokości marek 40 — (kor. 60) od egzemplarza.

Warszawa, d. 12 grudnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Redaktor Dziennika Urzędowego:
B. Dzieciotowski

OKÓLNIK № 212

do wszystkich sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie, oraz do Redaktora

Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości

w przedmiocie

ustalenia ceny obwieszczeń publicznych.

Celem ułatwienia obliczania kosztów obwieszczeń w dodatku obwieszczeniowym „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości“ oraz umożliwienia pobierania należności za obwieszczenia w określonej zgóry wysokości zarządzam co następuje:

1. Cena obwieszczeń wynosić będzie:

№	RODZAJ OBWIESZCZENIA	Cena za jednokrotne ogłoszenie				UWAGI
		Mk.	f.	Kor.	h.	
1	wezwanie publiczne pozwanych niewiadomych z miejsca zamieszkania	80	—	120	—	
2	pozwy edyktalne.	75	—	112	50	
3	ogłoszenia o licytacjach	100	—	150	—	
4	ogłoszenia zbiorowe o licytacjach, ogłaszane przez Tow. Kredytowe.	25	—	37	50	od każdej nieruchomości
5	zawiadomienia przez Tow. Kred. o licytacjach wierzycieli niewiadomych z miejsca zamieszkania.	50	—	75	—	od każdej wzywanej osoby
6	postępowania spadkowe	25	—	37	50	od każdego postępowania
7	regulacje hipoteki	50	—	75	—	od każdej nieruchomości
8	o zaginionych	20	—	30	—	od każdego zaginionego
9	o mianowaniu kuratora	50	—	75	—	
10	ogłoszenia w sprawach upadłościowych	75	—	112	50	
11	wpisy do rejestru handlowego:					} od każdego wpisu
	A. firmy jednoosobowe, spółki firm. i komandytowe	25	—	37	50	
	B. spółki akcyjne i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością	200	—	300	—	
12	ogłoszenia o zmianach, dotyczących wpisów do rejestru handlowego	50	—	75	—	
13	listy gończe	25	—	37	50	
14	odwołanie listów gończych	15	—	22	50	
15	o zapadłych wyrokach.	75	—	112	50	

Cena innych obwieszczeń, nie objętych powyższym spisem, będzie obliczana w stosunku 4 marek od wiersza (przy układzie tabelarycznym — 8 mk.) i będzie pobierana z dołu.

2. Równocześnie z wysłaniem obwieszczenia winna być przesłana Redakcji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości należna suma. Obwieszczenia będą drukowane dopiero po otrzymaniu należności oznaczonej w podanym w p. 1 spisie.

3. Niniejszy okólnik obowiązuje od dnia 1 stycznia 1920 r.

Warszawa, d. 12 grudnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Redaktor Dziennika Urzędowego:
B. Dzieciolowski

OD KOMISJI REDAKCYJNEJ DZIENNIKA URZĘDOWEGO MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

Z dniem 1 stycznia 1920 r. Ministerstwo Sprawiedliwości rozszerza ramy swojego „Dziennika Urzędowego“ przez wprowadzenie działu nieurzędowego, w którym znajdzie dla się miejsce materiał tak z teorii prawa jak i z praktyki sądowej.

Trzy cele będą przyświecały działowi nieurzędowemu „Dziennika“.

Cel pierwszy — ujednostajnienie myśli prawniczej polskiej tudzież organizacji i praktyki sądownictwa.

Wymiana myśli teoretyków i sędziów z różnych dzielnic Polski na łamach jednego czasopisma w płaszczyźnie lub z powodu zagadnień jednej natury, niewątpliwie znakomicie przyczyni się do wyprostowania tej linii łamanej, jaka obecnie charakteryzuje myślenie prawników naszych i tryb postępowania sądowego.

Cel drugi — pogłębienie wiedzy prawnej przez zbliżenie teorii z praktyką.

Dziś teoretycy nasi operują przeważnie materiałem, opartym na doświadczeniu życiowym obcych społeczeństw, skutkiem czego stają się obcymi swoim działaczom sądowym. Praktycy zaś nie mają możliwości wejść w porozumienie z przedstawicielami nauki.

Cel trzeci — dostarczenie wszystkim pracownikom wymiaru sprawiedliwości najświeższych danych, czerpanych z nauki i praktyki sądowej i zachęcenie tych pracowników do wypowiedzania się, do ujawniania swoich dążeń i do szukania odpowiedzi na różne — może i drobne — ale niekiedy palące dla nich zagadnienia.

Cele powyższe uzasadniają otwarcie następujących rubryk w dziale nieurzędowym „Dziennika“:

1) Artykuły naukowe jak również artykuły związane z pracami Komisji Kodyfikacyjnej.

2) Przegląd orzecznictwa.

3) Zagadnienia z praktyki sądowej.

4) Kronika i sprawozdania.

5) Przegląd prawodawstwa zagranicznego.

6) Biblijografia.

7) Miscelanea.

Powołując do życia nowe czasopismo prawnicze, Ministerstwo Sprawiedliwości wierzy, że prawnicy polscy sprawiedliwie ocenią tę ważną kul-

turalną placówkę i gorąco poparą swoją współpracą zamiary Ministerstwa, dalekie od chęci szkodenia pokrewnym prywatnym wydawnictwom, wysoce pożytecznym w każdym z nich właściwej dziedzinie.

Tymczasowa Komisja Redakcyjna: Przewodniczący: Minister *Bronisław Sobolewski*. zast. Przewodniczącego: *Eugenjusz Smiarowski*. Sekretarz: *Józef Kuczyński*. Zastępca Sekretarza: *Bohdan Dzieciolowski*. Członkowie: *Stanisław Car*, *Janusz Jamontt*, *Wacław Kinel*, *Władysław Müller*, *Bolesław Pohorecki*, *Stanisław Posner*, *Zygmunt Przybylski*, *Stanisław Witwiński*, *Stanisław Wyrobek*.

W sprawach redakcyjnych należy zwracać się do Redakcji Dziennika Urzędowego, Plac Krasińskich 12.

Prenumeratę (15 marek — 24 korony kwartalnie) przyjmuje Administracja Dziennika Urzędowego Warszawa, Plac Krasińskich 12.

Od Administracji.

Wraz z niniejszym numerem Dziennika Urzędowego Administracja przesyła „Zbiór tez z orzeczeń izby karnej Sądu Najwyższego z r. 1918”. Prenumeratorzy, którzy zechcą zbiór ten zatrzymać, proszeni są o wpłacenie należności w sumie mk. 3 (koron 4.50), — ci zaś, którzy zatrzymać go nie zechcą, raczą broszurkę tę zwrócić pod adresem Administracji Dz. Urzęd. Warszawa, Pl. Krasińskich 12. Cena „Zbioru tez” w sprzedaży księgarskiej wynosi mk. 4 — koron 6.

08623

11/0167

